

Posudek bakalářské práce Ireny Kuncové „Pozitivní opatření na podporu rovného postavení žen ve společnosti: Koncept a praxe“

Bohužel musím na úvod svého posudku opět vyjasnit, jak probíhala práce na druhé verzi práce, protože nebyla zrovna standardní. Po neúspěšné obhajobě první verze se Irena Kuncová jednou zastavila v mých úředních hodinách a měl jsem za to, že jsme se domluvili nejen na potřebných úpravách textu, ale i na tom, že jej chci vidět před odevzdáním. Od té doby jsem Irenu již neviděl a text jsem dostal až k posouzení. Práci tedy opět posuzuji spíše jako oponent, než jako vedoucí práce.

V té souvislosti musím konstatovat, že obsah bohužel nekoresponduje s členěním samotného textu. Navíc členění na 9 kapitol se mi nezdá šťastné. Obecně preferuji standardní Úvod – Teoretická část – Empirická část – Závěr – Přílohy. Vzhledem k rozsahu práce se některé podkapitoly Teoretické části zdají nadbytečné jako například podkapitola 1.2.3. Institucionální zajištění politiky rovných příležitostí mužů a žen v České republice, což bylo opět zmíněno v prvním posudku, ale není to nijak zásadní věc.

I ve druhé verzi práce lze také narazit na překlepy a problémy s interpunkcí i gramatikou, což je vzhledem k explicitní výtce vedoucího práce v prvním posudku smutné (např. str. 6 a str. 7 – generová rovnost, str. 7 – nejvíce prestižní místa, str. 7 – „...,kde jen málo vyskytuje...“). Kvalita editace textu postupně klesá a v Empirické části je překlepů nepočítaně.

V pdf. verzi nejsou čísla stránek, takže orientace v textu je dost problematická. Členění textu přes dílčí vylepšení stále působí příliš složitě. Není například jasné, proč je nutné dělat podkapitolu pro každou kolonku v terminologii rovnosti či pro každý z nástrojů politiky rovnosti? Častým nešvarem jsou odstavce o jedné větě. Místy se autorce textový editor zcela vymkl z rukou a začal dělat odrážky tam, kde evidentně být neměly, viz 1.4. Pozitivní opatření jako nástroj podpory rovnosti mužů a žen v praxi podle autorů. Jiná věc je, že název této podkapitoly není nejvhodnější, protože není jasné podle jakých autorů?

Vůbec jsem také nepochopil, proč autorka změnila odkazovací normu, protože v první verzi práce používala v oboru tradičnější a mnohem přehlednější formu odkazování, kdy je v odkazu v závorce uvedeno jméno autora/ů a rok vydání. V této verzi odkazuje pomocí čísel, podle kterých si čtenář musí autora a publikaci najít v seznamu literatury. Navíc je pak problematické odkazování v případě přímých citací, protože v textu nevidíme číslo stránky, na kterou je odkazováno. Při odkazování například na text Bobka a kol. (2007), pak není jasné, zda se citace týká str. 43 nebo 233, které jsou uvedeny v seznamu literatury. Navíc ani není konzistentní, o čemž svědčí původní odkaz v Úvodu (Bacchi, 1996) či (MPSV, 2005) na str. 21 a běžné odkazování tradiční formou v poznámkách pod čarou. Při nekonzistentní změně odkazování nedávají některé poznámky v textu smysl (např. na str. 33 (viz Bacchi výše)). Někdy také autorka

odkazuje problematicky, když zmiňuje jména autorů, ale nedává do závorky odkaz na konkrétní text (např. Renzetti a Curran na str. 6).

Někdy ale autorka neodkazuje vůbec, ačkoliv je to navýsost žádoucí jako například při definování základního konceptu gender či při dělení argumentů o stejnosti či různosti žen a mužů atd. Je těžké uvěřit, že prezentovaná definice a dělení jsou z její hlavy. Některé citace také nejsou odkázány jako např. na str. 34. V té souvislosti musím též konstatovat, že první odstavec úvodu se až příliš podobá textu vedoucího práce v Ročence katedry genderových studií z roku 2004.

Pokud jde o obsah práce, není mi v první řadě jasné, proč autorka považovala za nutné formulovat výzkumné hypotézy, když jí šlo o to: „vnést do problematiky určitý systém, s pomocí kterého bude snazší orientovat se a posoudit, co lze ještě považovat za pozitivní opatření a co už ne a jaké jsou limity a klady jejich využití“? Navíc je první hypotéza zcela irelevantní z hlediska tématu její práce, nehledě na to, že je příliš obecná, a další dvě hypotézy se kryjí s východiskem její práce, přičemž druhá není formulovaná jako hypotéza.

Také si nejsem jist, že autorka dobře rozumí rozdílu mezi pozitivním opatřením a příkladem dobré praxe, viz: „pozitivní opatření se tedy často rozměňují mezi ostatní přístupy, nejbližší stojí příkladů nejlepší praxe, ale nelze je s nimi automatiky zaměňovat.“

Pokud jde o Empirickou část, poměrně nejasný je opět popis zvoleného metodologického postupu. Jen pro příklad, nevím, co si přestavit pod větou: „Při kategorizaci jsem snažila postupovat chronologicky s ohledem na saturaci trhu práce a zásobení nejvyšších pozic ženami“? Vzhledem k tomu, že si autorka v úvodu vytýčila hypotézy, očekával bych, že v části věnované metodologii stanoví nějaká kritéria, na základě kterých bude hypotézy testovat/ověřovat. Žádná zde ale nejsou.

Představování kategorizace je poměrně nekonzistentní, když například u některých opatření autorka zmiňuje, že se jedná o „měkká“ či „tvrdá“ pozitivní opatření, ale u dalších tento aspekt chybí. Jinak je výčet variant pozitivních opatření poměrně rozsáhlý, ale samozřejmě nemůže sloužit k potvrzování autorčiných hypotéz, jak se nám snaží naznačit v kapitole 10. Její odpovědi na jednotlivé hypotézy se také nezakládají na jejím empirickém výzkumu, ale na nepodložených dojmech. Pokud jde o hlavní cíl práce: „vnést do problematiky určitý systém, s pomocí kterého bude snazší orientovat se a posoudit, co lze ještě považovat za pozitivní opatření a co už ne a jaké jsou limity a klady jejich využití,“ zůstává bohužel nenaplněn. Práci proto opět hodnotím přinejlepším jako dobrou.